

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Modersohn, Ernst.; af Ernst Modersohn ;
oversat.

Titel | Title:

Naar Herren kommer : en Fremtidsskildring

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Missionstrykkeriet, 1912

Fysiske størrelse | Physical extent:

55 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KGL. BIBLIOTEK

2,-240^a, -8°

Kvindelige Missionsarbejdere 83.

Ernst Modersohn:

Naar Herren kommer.

1912.

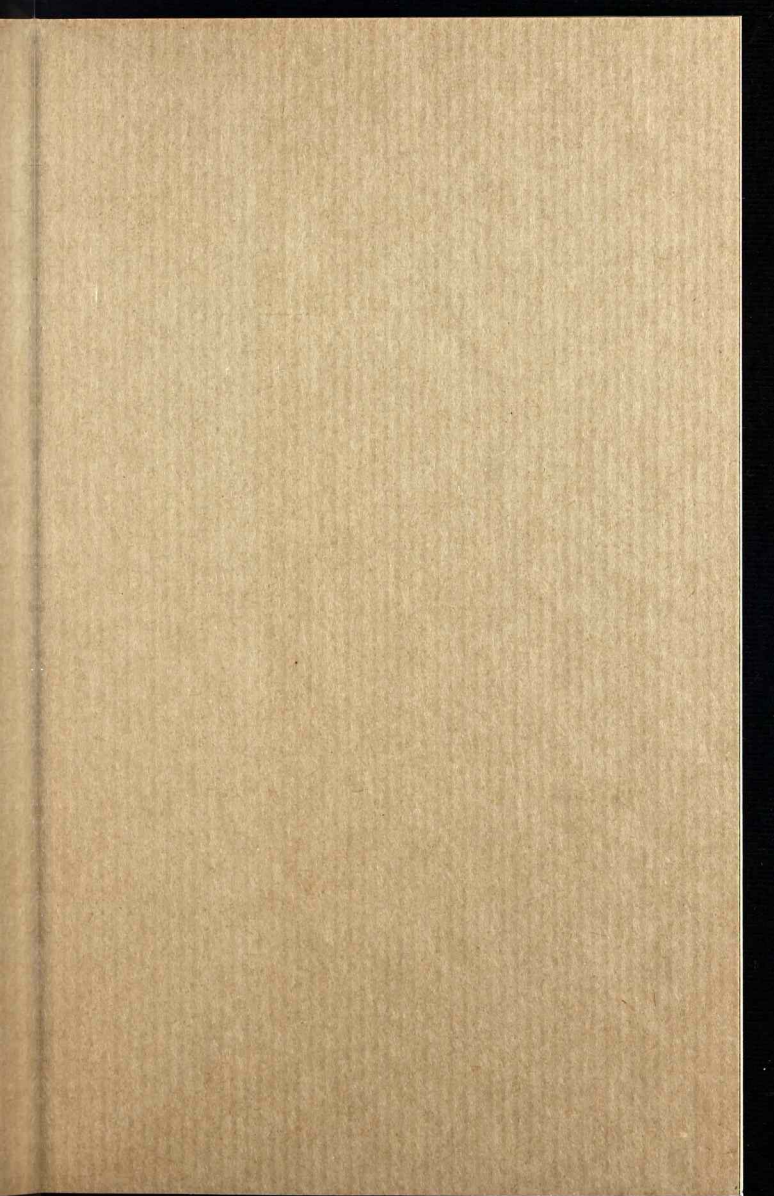
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 2 8°

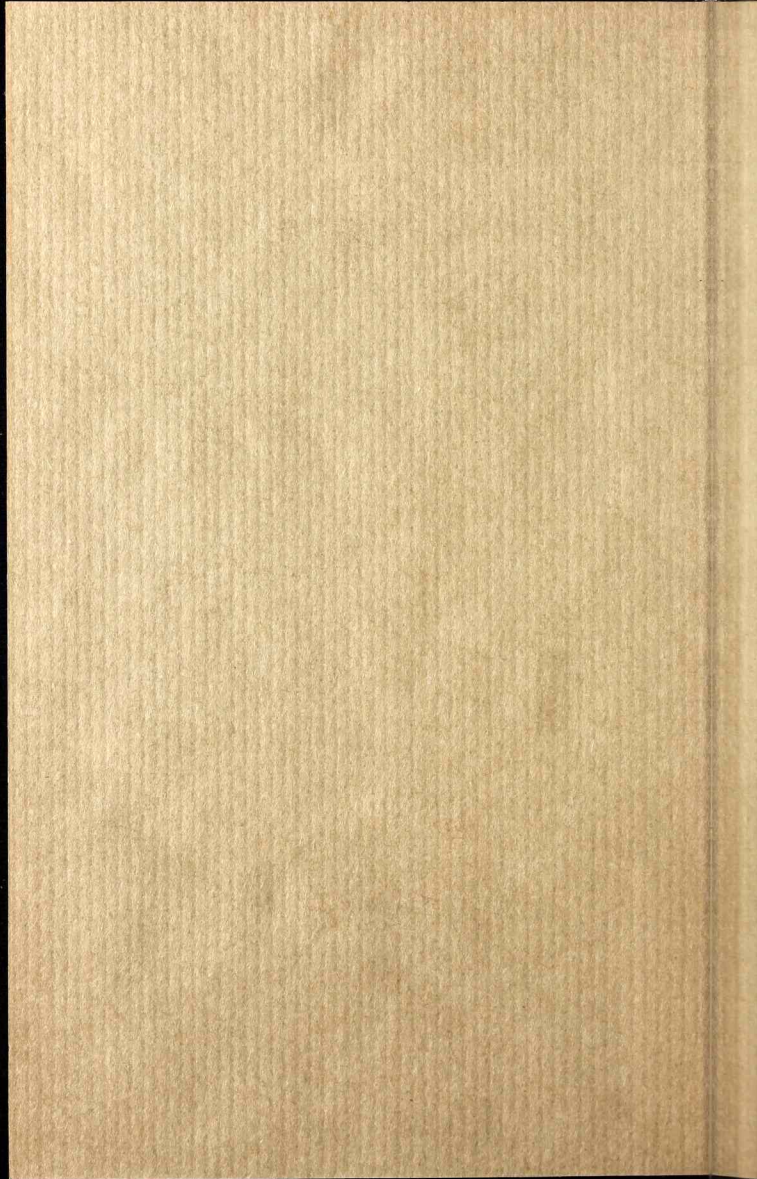

1 1 02 0 8 03958 3

TRex

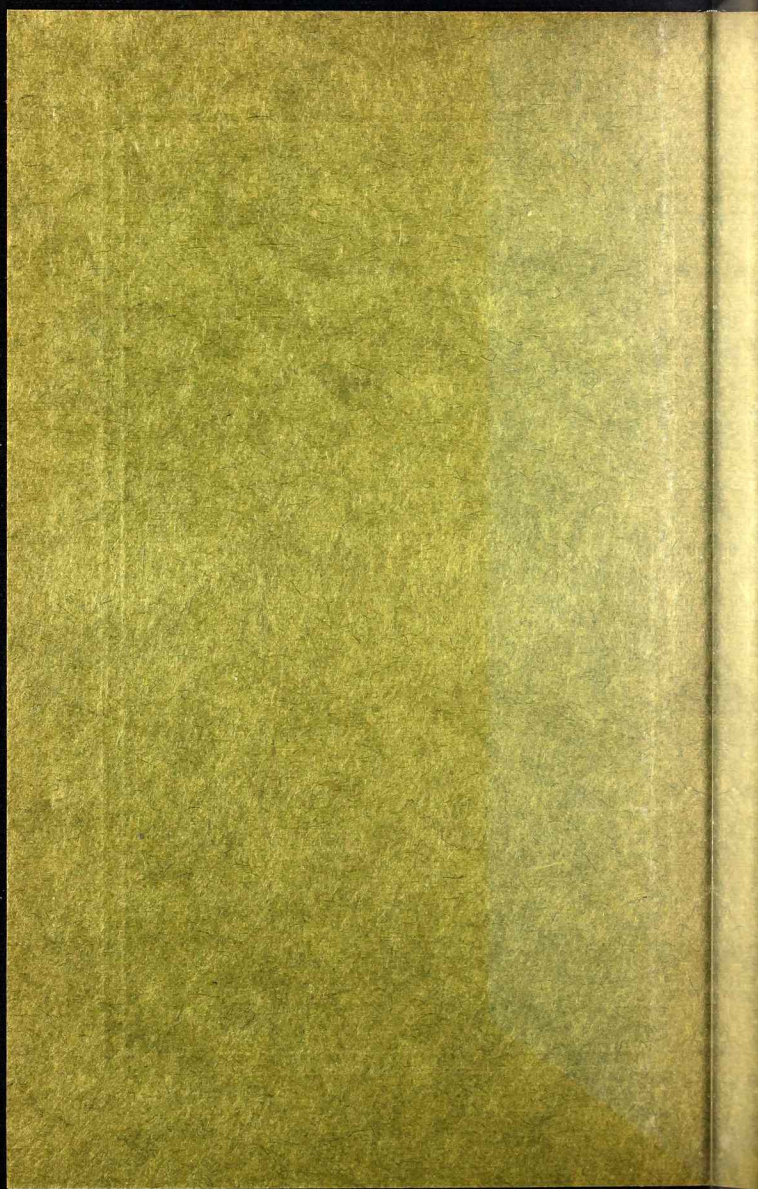

2-280 a
ERNST MODERSOHN

NAAR HERREN KOMMER

EN FREMTIDSSKILDRING

Pris 1/50
KVINDELIGE MISSIONS ARBEJDERE
K. M. A.

NAAR HERREN KOMMER

EN FREMTIDSSKILDRING

AF

ERNST MODERSOHN

BLANKENBURG I THÜRINGEN

OVERSAT EFTER ORIGINALENS 28. OPLAG

KØBENHAVN

Missionstrykkeriet (ved J. Fischmann)

1912

NAME ERREN
KOMMER

IN HANDELSRECHT
VON
HERRN DR. THEODOR
LIEBOWITZ

VERLAG VON W. F. SCHÖNBERGER

VERLAG VON W. F. SCHÖNBERGER
1871

Hvad vil denne lille Bog? Har den til Hensigt at give en nøje Skriftfortolkning og Fremstilling af Herrens Tilkommelse og de dermed følgende Begivenheder?

Nej, den vil kun som ved et „Maleri“ fremdrage for vort Blik det store dejlige Haab, der var saa levende i den første Menighed, det Haab, der siden blegnede gennem Aarhundreder, men som dog paany i vore Dage bryder frem med Kraft i Troendes Hjærter Jorden over.....

Herren er nær! Han kommer at hente sin Brud, som han selv har lovet (Joh. 14, 3), og de, som ere beredte, gaa ind med ham til Brylluppet, men siden lukkes Døren (Math. 25, 10). Siden ruller Trængselens Bølger over den Verden, der er moden til Dom (Smlgn. Luk. 17, 26—30).

Saligt at maatte være med i den Skare, der skal møde Herren i Luften, naar han kommer for at hente sin Brud (I. Tes. 4, 15—17.), men forfærdeligt at blive ladet tilbage (Math. 24, 40, 41).

Denne Tale er dunkel for Verden, men den burde ikke være det for Guds Børn, naar vi betænker, at der i det ny Test. skal være henvist c. 260 Gange til Herrens Tilkommelse.

Jesus selv har befalet os at vaage til enhver

Tid (Luk. 21, 336) og at være som de Mennesker,
der vente deres Herre (Luk. 12, 36).

Hvad Plads har denne Sandhed i Dit Hjærte,
kære Læser? Gud give, Du gennem denne Bog —
om det ej allerede er sket — maatte høre lidt af
Anskrigets Toner.

„Se, Brudgommen kommer; gaa ham imøde!“
(Math. 25, 6.)

Emsy Collet.

København, Oktober 1912.

„I Jomfruer, I kloge“
O, tænder Lamper, ser,
Hvor det i Verdens Krøge
Nu mørkner mer og mer!
Vor Brudgom er opstanden
og kommer med en Fart;
Op, vaagner med hinanden,
Nu er det Midnat snart!

Gør hver sin Lampe færdig,
At I kan rede staa
Og vorde agtet værdig
Med Brudgommen at gaa!
Ser Himlens aabne Porte
Og Brylluppet bered,
Han ikke langt er borte,
Som skænker Zion Fred!

I.

„Farvel, Herr Kollega!“

„Lykkelig Rejse!“

„Mange Tak!“

Iltoget satte sig i Bevægelse. Herr Professor, Dr. Ritter vinkede endnu engang med Haanden ud ad Vinduet til den paa Banegaardens Perron staaende Ven, lukkede Vinduet og traadte fra den Gang, der løber langs Vognens ene Side, ind i sin Kupe.

Han tog Plads og saa nærmere paa de to medrejsende, der allerede sad derinde.

„Hvad for noget! Det er jo virkelig Dem selv, Herr Vonderburg. Jeg kendte Dem ikke straks. Hvor kommer De dog fra?“

„Vi havde en Sammenkomst i Berlin.“

„Hvem mener De med „vi“?“ sagde Professoren smilende, idet han tilføjede en spøgefuld Bemærkning angaaende Herr Vonderburgs trivelige Udseende.

„Ja, De kan sagtens le!“ sagde Fabrikanten, „De mærker ikke noget til, at det knager og brager allevegne. Deres Patienter kommer nu som før, og den, der ikke kan betale, behøver jo ikke netop at gaa til Professor Ritter!“

„Ganske rigtig! Hvor daarlig Forretningerne ogsaa gaar, er der dog ingen, der har særlig Lyst til

at komme væk fra denne Jammerdal. Og selv om Hytten er nok saa skrøbelig — Professor Ritter skal nok gøre den i Stand. — Nu ja! det er noget, han forstaar sig paa!”

Dermed lænede han sig selvbehagelig tilbage i Sædet.

Den tredje Rejsende, en høj, men noget sammenfalden Skikkelse, saa ud, som om han vilde til at blande sig i Samtalen; men den tykke Herr Vonderburg kom ham i Forkøbet.

„Højestærede Herr Professor! alting kan De dog vel ikke kurere? Eller skulde det ikke mere være sandt, hvad Pavlus eller Plato eller en anden af disse gamle Vismænd har sagt, at al vor Viden er Stykværk?“

For mig kan man gerne kalde det Stykværk,“ sagde Professoren, „men i den Betydning, at vi nu igen er kommen et godt Stykke længere frem med Værket. Jeg kommer fra det store Lægemøde, skal jeg sige Dem. Hvad jeg i lang Tid har gaaet stille omkring med, er nu kommen frem som en uimodsigelig Kendsgerning. Kræft kan helbredes. Jeg er den første, der har helbredt den.“

„Hvad siger De!“ raabte Vonderburg.

„Jo! Det var mig paafaldende, at der næsten ingen Kræfttilfælde forekommer i Troperne. Mærkeligt, sagde jeg til mig selv, hvor Malariaen er værst, er der ingen Kræft. Og omvendt. Jeg kom nu paa den Tanke at komme Kræften til Livs ved Hjælp af Malariaen. Det er jo en bekendt Sag, at Malariaen har en heldig Indflydelse paa visse Sygdomme. Hvorfor skulde den ikke ogsaa kunne gøre den samme Tjeneste overfor Kræften?“

Jeg ved ikke, om De nogensinde har hørt, at man allerede flere Gange har gjort Forsøg paa at hel-

brede Kræftpacienter ved Indpodning af andre Infektionssygdomme. Der var en, der indgav en Kræftpacient Tuberkelbaciller i den Tanke, at den ene Sygdom maatte udelukke den anden; men Resultatet var, at Patienten fik Svindsot i Tilgift til Kræften.

Det maatte altsaa være en Infektionssygdom, som man igen kunde faa Bugt med. En saadan er Malariaen. Da nemlig den i therapeutisk Øjemed kunstig fremkaldte Malaria kan helbredes ved Hjælp af Kinin i rette Tid, kan Malaria meget vel anvendes som therapeutisk Agens.

Og ganske rigtig, min Formodning bekræftede sig. Jeg sprøjtede Blod af malariasyge ind i de kræftsyges Blodumløb. Og derpaa helbredte jeg Kræft-Malariaen.

Jeg har nu saa ofte set, at denne Vej er farbar, at jeg siger: Kræft er i vore Dage ikke værre end Snue.“

„Virkelig? Det er jo storartet. En dristig Tanke at pumpe Malaria ind i een for at helbrede Kræften!“

„Ja, ikke sandt! Det vil ikke vare ret længe, inden man kan slette den taabelige Tale om Stykværk ud af Bibelen.“

„Ja saa! det er Bibelen, det staar i,“ lo Herr Vonderburg spottende. Jeg troede endda, at det var en af Grækenlands syv vise, der havde sagt det!“

„Tag jer i Agt, Gud lader sig ikke spotte,“ sagde pludselig den tredje Rejsende med højtideligt Alvor.

Fabrikanten tilkastede den talende et ringagtende Blik.

„Jeg husker ikke, naar jeg har drukket Dus med Dem! Hvem giver Dem Ret til at tiltale os med „jer“?“

„Jeg anførte et Ord af den Bibel, som De haaner. De viser ved Deres Ord, at de ikke vidste det, og at De altsaa desværre ikke er hjemme i Bibelen. Og alligevel giver De Dem af med at dømme om den. Jeg vil sige Dem, hvilken Betydning Bibelen har: „I Bibelen taler Gud med os!“

En Haanlatter afbrød ham. „Men min bedste Herre, sagde Professoren leende, „er det Deres Alvor? — I Bibelen taler Gud med os! Det er jo storartet!“

„At De ler ad det, forandrer ikke den Kendsgerning, at det er saadan. Og jeg ved ogsaa, at den Tid vil komme, da De vil indse, at jeg sagde Sandhed. Gud give, at det da ikke skal være for sent for nogen af Dem.“

„Takker mangfoldigst!“

„Aa, hør nu engang, min bedste Herre, lad nu bare værd med at ringe med Helvedes Klokker for at gøre os bange. Det er vi nu alligevel kommen ud over. De har vel nok hørt, hvad jeg lige nu fortalte om Lægevidenskabens nyeste Fremskridt. For Folk som os er Deres Bibel dog ingen passende Læsning!“

„Tror De det? Det er meget muligt, at De er en berømt Mand i Deres Fag, det vil jeg ikke benægte; men der har dog vel nok været dem, der var mere berømte, og som dog var træende. Jeg behøver ikke at nævne Navne, thi De kender dem jo nok. Det har dog sit Forblivende ved Bibelens Ord, som — undskyld, mine Herrer — siger: Daaren siger i sit Hjerte: der er ingen Gud!“

„Naada! meget høflig er Deres Bibel ikke,“ sagde Professoren,

„Høflig er den ganske vist ikke, men den taler Sandhed.“

„Nej, hør nu engang,“ raabte Fabrikanten, „det er dog et stivt Stykke! Hvad drister De Dem til?“

„Undskyld,“ sagde Jesu modige Dicipel, „tag blot ikke paa Vej; deraf slutter jeg nemlig kun, at De ikke har nogen god Samvittighed, hvad disse Ting angaar. De har dristet Dem til at angribe min Guds og hans hellige Ords Ære. Ikke sandt, hvis vor Kejsers Navn var blevet haanet her iblandt os, det havde vi ikke villet finde os i? eller ogsaa havde vi, naar vi ingen Indsigelse gjorde, gjort os meddelagtige i denne Utilbørlighed. Og saa skulde jeg tie, naar De angriber min Herres og Konges Ære? Min Konge, der har købt mig med sit Blod og gjort mig lykkelig og salig? Den, der nægter mig overfor Mennesker, siger Jesus, ham vil jeg ogsaa nægte overfor min himmelske Fader, men den, der bekender mig for Mennesker, ham vil jeg ogsaa bekende for min himmelske Fader.“

Han holdt op et Øjeblik, som om han ventede en Indvending, men han fik intet Svar. Han rejste sig nu og traadte hen foran de to Herrer.

„Mine Herrer,“ sagde han, „jeg ved ikke, om der nogensinde er nogen, der har vidnet for Dem om, at man har det godt hos Jesus, og at der kun hos ham findes sand Fred og varig Lykke. Hverken Deres Videnskab eller Deres Penge vil være Dem nogen Trøst, naar De skal dø, eller jeg vil hellere sige, naar Herren kommer. Da er der kun eet, der kan hjælpe Dem, nemlig at De ved, at De er toet i Lammets Blod. Kære Herrer, betänk dog, at Herren har betalt ogsaa for Dem med sit Blod, og De foragter dette dyrebare Blod! Jeg beder Dem, hold op med det. Vi har saa herlig en Frelser!“ —

Dermed trak han sig tilbage og gik ud paa Gangen.

Der blev et Øjeblik ganske stille i Kupeen. Professoren lod til at være falden i Tanker; men Fabrikanten rystede sig som en Hund, der er kommen op af Vandet.

„Puh! Det var jo en hel Prædiken. Hele denne sorte Bande skulde —“

Han fik ikke talt ud. Lokomotivet udstødte et ejendommeligt Hvin. Det var saa gennemtrængende, som om der var sket en Ulykke, eller der forestød en. Bremserne arbejdede. Toget standsede.

„Vi kan dog vel endnu ikke være der?“ siger Professoren og stikker Hovedet ud ad Vinduet. „Nej, vi holder paa aaben Mark.“

„Hvad er der paa Færde?“ skriger Herr Vonderburg ud i Mørket. „Hvorfor holder Toget?“

Der bliver lukket Vinduer op flere andre Steder, og lignende Spørgsmaal høres. Foran og omkring Lokomotivet lyser flere Lygter; man synes at søge efter noget.

Professor Ritter trak mekanisk sit Ur op af Lommen. „To Minutter over Midnat,“ sagde han. „Er der intet Indkørselssignal?“

„Det kan ikke være det, der er i Vejen! Der synes at være noget galt med Lokomotivet. Halløj, Konduktør!“

Men ingen bryder sig om ham. Heller ikke, da han slutter med en frygtelig Ed, fordi ingen vil svare paa hans Raab.

„Tag Dem i Agt,“ raabte Professoren, „ellers holder den lange ubekendte os igen en Prædiken!“

„Naada! Han har kanske allerede omvendt Dem? Sikken en Glæde for Deres Frue, hun er jo ogsaa en af den Slags.“

„Undskyld, Herr Vonderburg, min Hustru maa jeg bede Dem holde udenfor Sagen. Jeg har for

megen Agtelse for hende, skønt jeg ikke deler hendes Tro, til at jeg skulde finde mig i, at man siger noget om hende!“

Herr Vonderburg foretrak nu at stikke Hovedet ud ad Vinduet og kalde paa Konduktøren.

Flere Lygter bevægede sig langs med Toget. Søgningen omkring Lokomotivet syntes opgivet.

„Hvad er der paa Færde? Hvorfor holder Toget?“

„Lokomotivføreren er borte.“

„Hvad mener De med „borte“? Fyren har naturligvis været fuld og er falden af. Han ligger nok et eller andet Sted i Grøften!“

„Han! fuld! Det kan der slet ikke være Tale om. Han hørte, tror jeg, til Frelserhæren, eller hvad det er, den hedder. Fyrbøderen siger, at han forsvandt lige paa een Gang. Han havde lige sagt noget gudeligt til ham, og saa blev han borte. Vi har søgt alle Steder; der er intet Spor af ham at se!“

„Aa, forsvunden, siger De! Hvorfor siger De ikke rent ud, „opfaren til Himmelen“?“ sagde Vonderburg spottende.

Nu hørtes der pludselig en høj Jammer fra en Kupe midt i Toget. Konduktøren løb derhen.

Hvor er mit Barn? Min Datter er borte. Frida! Frida!“

„Var Vinduet aabent?“ spurgte en Stemme.

„Nej, nej, — det var helt lukket.“ Og nu lød igen det hjerteskerende Raab: „Frida, Frida!“

„Men De maa dog have set, hvor Barnet blev af?“

„Nej, det er jo netop det, jeg ikke har. Jeg blundede en Kende og vaagnede pludselig, da Toget holder, og saa er Barnet der ikke mere. Jeg tænkte, hun var maaske gaaet ud paa Gangen for at se ud ad Vinduet; men jeg søger og søger; ingen Steder at se. — Frida, Frida!“

„Det er jo en net Historie,“ sagde Professoren. „Lokomotivføreren er borte, Barnet er borte. Vi skal nok se, at vor lange ubekendte ogsaa er borte.“

„Det vilde ingen Ulykke være,“ mumlede den anden.

Professoren gik ud paa Gangen. Den lange var ikke at se. Han gik forbi alle Kupeerne. Den, han søgte, fandtes ikke. Det var som om en iskold Haand havde grebet ham om Hjertet. Han vaklede saadan, at han maatte holde sig fast ved en Dørkarm.

„Hvad er dog det,“ sagde han ved sig selv. Uden at vide, hvad han gjorde, trak han igen sit Ur frem. Han saa længe paa det og saa dog intet, thi hans Tanker stod ganske stille. Han stak det i Lommen og havde ikke set, hvad Klokkeren var.

„Han vendte tilbage til Kupeen. „Han er ogsaa borte,“ sagde han.

„Hvad gør det til Sagen,“ raabte Vonderburg og vendte sig igen bandende om imod Vinduet: „Skal vi da holde her i al Evighed?“

„Vi kører straks. Sikken en Nat!“

„Her mangler vi ogsaa een,“ sagde Fabrikanten ud ad Vinduet.

„Hvad for noget, ogsaa her? Hvad er dog alt det?“

„Det var en Herre, der havde holdt en Prædiken for os.“

Konduktøren korsede sig. Han mumlede et Stykke af et Ave Maria i Skægget „I vor Dødsstund. Amen.“

Vonderburg lo. „De skal kanske ogsaa til Frelsens Hær? Nu bliver de alle sammen over Hals og Hoved hellige. Ogsaa De, Herr Professor, hvad?“

„Spot ikke,“ svarede han.

„Maa jeg bede Dem tage Plads, mine Damer og Herrer!“ raabte Togføreren. Strækningen bliver nøje undersøgt, og Telegrammer afsendt. Vi kører straks!“

Nogle Døre blev lukkede, Lokomotivet peb, og langsomt, ganske langsomt satte Toget sig i Bevægelse.

Professor Ritter sad i et Hjørne med lukkede Øjne. Paa hans fine aristokratiske Fingres nervøse Bevægelse saa man, at han ikke sov. Han vilde blot være i Ro for sin Rejsefælle.

Hvad kunde det dog betyde, det hele? Hvordan skulde man dog forklare denne gaadefulde Forsvinden? Var der alligevel Ting mellem Himmel og Jord, som hans Visdom ikke forstod? Havde hans Hustru og Datter dog Ret?

Han kunde ikke sige, at der aldrig var nogen, der havde vidnet for ham om, hvor godt man har det hos Jesus. Hvor ofte havde hans Hustru ikke sagt det med Taarer! Saa havde han lempelig skubbet hende ud ad Døren og sagt: Kære Barn, jeg har travlt. Jeg har ikke Tid til den Slags.

„Gud give, at det ikke skal blive for sent, De kommer til at erkende, at jeg har sagt Sandhed.“ Saaledes havde den fremmede sagt. Hvem mon han var?

Han aabnede Øjnene, men Pladsen er tom. Manden er forsvunden. Hvorhen? Hvordan var det, hans sidste Ord lød? „Vi har saadan en herlig Frelser!“ Hvor lykkelig saa han ikke ud, da han sagde det! Hvor hans Øjne lyste, og hele hans Ansigt straaledede!

En sælsom Sværmer!

Men hans Hustru? Var hun ikke en god Hus-

moder, en omhyggelig Ægtefælle og en kærlig Moder? Det maatte han dog indrømme, at hendes Sværmeri havde ikke gjort hende udulig. Tværtimod. Under hele deres Ægteskab havde der aldrig nogensinde været Spektakel i Huset.

Skulde denne Jesus virkelig kunne give Fred? Ogsaa i hans Hjerte? Hans medicinske Opdagelse syntes ham lige med eet saa ubetydelig og intetsigende. Evigheden havde rørt ved ham. —

Toget kørte ind paa Banegaarden.

Der stod ophidsede Grupper rundt omkring. Forstanderen kom sammen med en Konduktør hen til Professor Ritter. „Mangler der ogsaa en Rejsende her?“

„Ja vist!“

„Vil De være af den Godhed at give mig nogle Oplysninger om de nærmere Omstændigheder ved hans Forsvinden? En besynderlig Historie! I Telegrafkontoret er der ogsaa forsvunden en Telegrafist.“

„Hvad for noget? Hvor naar?“

„Præcis Klokken tolv!“

„Akkurat som hos os i Toget.“

„Han havde alle sine Dage været noget over-spændt. Han vilde omvende alle Mennesker.“

„Akkurat som vor Rejsefælle,“ sagde Herr Vonderburg, der var kommen til og havde hørt de sidste Ord.

Da den ulykkelige Moder, der havde mistet sit Barn, nu ogsaa kom til, gik Professor Ritter og Vonderburg deres Vej. Ved Udgangen af Banegaarden lettede Professoren paa Hatten for Fabrikanten og gik med hurtige Skridt bort ad Vejen til sit Hjem.

Vonderburg saa efter ham. „Han er heller ikke

rigtig i Hovedet," sagde han. Derpaa vinkede han ad en Droske og nævnede Gade og Husnummer. Kusken slog et Slag med Pisken, og den søvnige Hest satte sig i langsom Bevægelse.

II.

Professor Ritter lukkede Gadedøren op. Nu vil han snart høre Stuedøren gaa, og hans Hustru vil komme og byde ham velkommen ligesom altid, naar han er kommen sent hjem fra en Rejse eller et Møde.

Men nej. Stuedøren gaar ikke op. Alt er stille i Huset. Professoren skynder sig at faa Overtøjet af. Det foruroliger ham, at hans Hustru ikke tager imod ham som sædvanlig.

Han gaar ind i Stuen. Lampen staar og brænder paa Bordet. Lampeskærmen dæmper dens Lys og begrænser det til den Plads paa Bordet, hvor hans Hustrus stærkt slidte Bibel og hans Datters Haandarbejde ligger.

Men Værelset er tomt. Hvad skal det sige? Skulde der være hændet Edith noget? Det ser jo alligevel ud til, at Moderen lige har rejst sig og forladt Værelset.

Professor Ritter ryster paa Hovedet. Der kommer en ubegribelig Angst over ham.

Han vil raabe paa sin Hustru og Datter, men hans Strube er som sammensnøret. Den kolde Sved perler ham paa Panden.

I faa Spring er han oppe ad Trappen. „Er du her, Martha?“ spørger han med halvkvalt Stemme. Intet Svar.

Han river en Tændstik og tænder et Lys, der staar paa Bordet. Lyset flammer op, daler igen et Øjeblik, saa at han ikke kan se. Derpaa bliver det lyst i hele Værelset. Sengene er tomme og urørte. Han tager sig til Panden. „Hvad er der dog sket?“

Nu raaber han, saa det runger i hele Huset: „Martha!“

Hans Stemme lyder hæs og forskrækker ham selv. Med tunge Skridt, som om han havde Bly under Fødsaalene, gaar han op ad Trappen. Han banker paa Tjenestepigens Dør.

Det varer længe, inden der lyder et søvngigt og ængsteligt: „Hvem er det?“

„Sofie, hvor er Professorinden?“

„Professorinden? Ih dog, hun er i Dagligstuen og venter paa Professoren!“

„Hvor er Frøken Edith?“

„Hos Professorinden. De sad sammen i Stuen, da jeg gik i Seng. Den unge Herre gik ud efter The. Han vilde i Klubben, hørte jeg.“

„Sofie, Professorinden er der ikke og Frøkenen heller ikke. Der maa være sket en Ulykke. Jeg kan ikke begribe det. Staa hurtig op og kom ned.“

„En Ulykke? Ih, nej dog, Herr Professor!“

„Tys!“ sagde han. „Nu gaar Gadedøren. Der er de maaske!“

En Oprettmelodi høres dernede fra, sungen halv-højt af en Mandsstemme. „Det er kun Verner.“

Det er imidlertid en Sjæl, med hvem han kan dele sin Angst, skønt han ellers ikke bryder sig meget om Sønnen, der kun lever for sine fine Tilbøjeligheder og hellere fortærer og forøder sin Faders Penge end arbejder for at blive til noget.

Den unge Mand studser, da Faderen pludselig gaar frem imod ham. Melodien stopper op midt i.

„God Aften, Fader.“ Der var noget i hans Faders Øjne, som gør ham ganske ædru. „Er du kommen vel hjem?“

„Verner, hvor er din Moder henne?“

„Moder. Ja, hvor skal jeg vide det fra? Som du ser, er jeg lige kommen ind ad Døren. Jeg har været i Klubben. Vi havde et langt Møde.“

„Verner, din Moder er forsvunden og Edith ogsaa.“

„Forsvunden! Fader, du spørger!“

„Ser jeg ud til at spørge, Dreng?“

Sønnen ser paa sin Faders blege Ansigt og forskrækkede Øjne. Han ser, at Haaret klæber sig fast til hans Tindinger.

„Nej,“ siger han mekanisk, „det ser jo ikke ud til, at du spørger.“

Faderen vender sig fra ham.

Han gaar hen til Knagerækken. „Deres Overtøj er her,“ hvisker han, „Hat og Kaabe, der mangler intet. Gaaet ud er de altsaa ikke,“ Han tænker sig om. „Hvor kan de være? Nu har jeg det! De er naturligvis gaaet over til den syge Skrædderkone paa Kvisten lige over for. Hun er maaske ved at dø, og saa kan de ikke komme derfra. Der har vi det, naturligvis!“

Han styrter ud ad Gadedøren forbi den betuttede Søn, der holdt en udgaaet Cigaret mellem Fingrene og ganske har glemt at tage Overfrakken af. Han har ogsaa endnu Hatten paa Hovedet.

„Gud ske Lov!“ sukker Professoren lettet. „Oppe paa Kvisten i Genbohuset er der endnu Lys. Der er de naturligvis.“

Han gaar over og trækker i Klokkestrengen.

Et Vindue bliver lukket op deroppe, og en Stemme raaber ned: „Hvem er det?“

„Det er Professor Ritter! Maa jeg spørge, er min Hustru deroppe?“

„Nej. Hun har været her en Gang i Eftermiddag.“

„Er min Datter heller ikke der?“

„Nej, Frøkenen var her igaar.“

„Nu er der altsaa ingen hos Dem?“

„Nej.“

„Godnat, Mester!“

„Godnat, Herr Professor!“

„Ja, jeg skal love for god Nat,“ stønnede han. „Herre Gud, hvad er der dog sket?“

Han gaar igen ind i Entreen. Sofie kommer lige nu ned ad Trappen. Hendes Haar er i Hastværket kun løselig og uordenlig sat op.

„Er Professorinden her ikke endnu?“

„Nej, hverken hun eller Frøkenen er her!“

„Efterat den unge Herre var gaaet, straks efter otte, gik Professorinden og Frøken Edith til Pastor Willmanns Bibeltime. Henimod Klokken 10 kom de hjem. Saa sagde jeg Godnat. Dengang sad Professorinden og Frøkenen ved Bordet. Professorinden læste noget af Bibelen og Frøken Edith arbejdede.“

Under disse Ord var Faderen, Sønnen og Tjenestepigen kommen ind i Dagligstuen.

„Der ligger Bibelen endnu paa samme Sted, hvor Professorinden sad. Der er jo ogsaa Frøken Ediths Haandarbejde,“ skreg hun op. „Aa, Herr Professor, hvad er der dog sket?“

„Bare rolig, Sofie, det vil snart klare sig altsammen.“ Men man mærker paa ham, at han selv ikke har meget Haab.

Han gaar hen ved Bordet bag ved sin Hustrus Lænestol. Ved Siden af Bibelen ligger den Blyant, hun plejede at gøre Antegnelser med.

Der staaer en Bemærkning. Det er den nylig endte Dags Datum. Verset der ud for er understreget. Professoren læser det halv højt: „Derefter skal vi levende, som bliver tilbage, borttrykkes tillige med dem i Skyer til at møde Herren i Luften; og saa skal vi altid være sammen med Herren.“

Da gaar der lige med et noget op for Professoren. Som et Lyn slaar det ned i ham.

„Bortrykket!“ raaber han. Derpaa synker han ganske sammen bag ved sin Hustrus Stol.

III.

Stueuret slog halvt to med en klokkeklar Tone.

Professor Ritter, der har siddet i Sofahjørnet og stirret ud for sig, farer med eet op og siger: „Verner!“

Sønnen havde kastet sig i en Lænestol. Heller ikke han sov. Ogsaa han havde mange Ting at tænke paa i denne frygtelige Nat.

„Verner!“ sagde Professoren. „Det kan ikke blive ved paa denne Vis. Du maa begynde et andet Liv. Straks!“

Sønnens Ansigt fortrak sig i Uvilje.

„Ingen Moralprædikeøer, Fader, om jeg maa bede. De er ganske spildt paa mig!“

Faderen sukkede. „Verner, du lever et Liv i Synd. Det kan ikke blive saadan ved. Gud vil kræve dig til Regnskab!“ Sønnen svarede med en Haanlatter.

„Undskyld, Fader, men det er for komisk. Hahaha! Du er virkelig ubetalelig komisk.“

„Hvorfor?“

Sønnen rejser sig op. Jo længere han taler, desto mere Liv kommer der i hans slappe Skikkelse og desto mere Ild i hans før saa glasagtige Øjne.

„Hvorfor, spørger du? Saa skal jeg sige dig hvorfor. Var det ikke dig, Fader, der lærte mig, at Troen kun er Selvbedrag? Var det ikke dig, der lærte mig, at Religionen kun er for Hoben, men ikke for Overmennesker? Var det ikke dig, der altid spottede over Moders Bønner?

Hvem har røvet mig min Barnetro? Hvem anden end du? Da jeg gik til Forberedelse hos salig Pastor Berghausen og anstrengte mig for at leve med Gud, hvem var det da, der gav mig Ekstratimer for at modarbejde Præsten? Du kan være tilfreds, Fader, thi dit Værk er lykkedes godt. Jeg var en lærvillig Elev. Jeg er forlængst færdig med alt, hvad der hedder Tro. Der er ikke Spor af den tilbage. Du har gjort det grundigt af med den. Det har du.

Bedre er jeg ikke bleven ved din Undervisning, heller ikke lykkeligere. Jeg har nydt Verden og faaet Lede til den. Alt er øde og tomt.

Og nu vil du give mig Forskrifter? Du vil nu til at prædike Moral før mig?“

Faderen havde tildækket sit Ansigt med begge sine Hænder. Hans Bryst arbejdede tungt. Mellem de sammenpressede Fingre trængte store Draaber sig frem.

Professoren græd.

Sønnen er kommen nærmere. Med den ene Haand skødesløst stukket i Jakkelommen staar han foran sin Fader. Nu er det ham, der er Anklager.

„Og naar Moder og Edith nu er gaaet deres Vej, som det lader til, er du Skyld deri!

Og naar jeg, som Moder ofte har sagt til mig, fortabas, er du Skyld deri!

Og om der gives et Helvede for saadanne Folk som dig og mig, vil jeg endnu i Helvede sige: det er din Skyld!“

Dermed gik han ud og slog Døren i efter sig.

Men Faderen lod sit Hoved synke ned paa Bordet og græd, saa at han rystede. Der er noget ængsteligt ved en Mands Graad. Det er som en Krampe, der gennemryster ham.

Han greb en Sofapude og trykkede den tæt til sit Ansigt for at kvæle den Lyd, der kom ud af hans Strube; men jo mere han søgte at undertrykke disse frygtelige Taarer, desto mere krampagtige blev de. En Tanke brænder paa hans Hjerte, en frygtelig Tanke: „Han siger sandt! Han er fortabt — og det er min Skyld!“

— — — Endelig stilner den krampagtige Graad noget af. Den stærke Mand er ganske udmattet. Hans Kraft og Dygtighed er glemt! Hans Søns Anklage har knust og tilitetgjort den. Han synker ned paa sine Knæ. Han vil bede. Men der kommer ikke andet frem end en Stønnen fra hans beklemte Bryst. Der er gaaet saa lang Tid, hvori han aldrig har bedt. Hvad skal han sige? Han folder sine Hænder og lægger sine taarefyldte Øjne paa dem.

Det forstaar Gud ogsaa. Han ved, hvad denne sønderknuste Mand vil. — — —

Professoren bliver mere rolig. Hele hans Liv drager ham forbi. Med ganske andre Øjne ser han nu paa det end før. Igen staar hin skønne Majdag for hans Sjæl, da han paa en Udflugt spurgte sin

Hustru, om hun vilde være hans Ægtefælle. Hvordan var det, hun havde svaret?

„Herr Doktor, jeg vilde nok, men jeg kan ikke!“

„Hvorfor kan De da ikke, Martha?“

„De er jo ikke troende!“

Han var bleven ilde tilmode, da Pigen sagde det saa rolig og samtidig saa ham saa dybt ind i Sjælen med sine klare Øjne. Han maatte vinde hende.

„Naar det ikke er andet!“ sagde han. „I Deres Skole vil jeg nok snart lære det. Prøv bare!“

„Tror De,“ sagde hun tøvende. „Jeg ved dog ikke rigtig, Herr Doktor! Dersom De nu ikke lærte det, da vilde jeg blive ulykkelig, skønt jeg elsker Dem!“

„Elsker De mig, Martha? Saa er jo alt godt! Saa kommer Troen ogsaa nok!“

Han vilde drage hende ind til sig, men hun afværgede det.

„Aa nej, Herr Doktor! Ser De, naar jeg nu gerne vilde gaa hen og høre Guds Ord, som jeg elsker over alt andet, saa kunde De maaske ikke lide det.“

„Hvorfor dog ikke? Jeg lover Dem....!“

„Og naar jeg nu bad Dem om at gaa med?“

„Ogsaa det lover jeg Dem!“

Flere Betingelser havde hun ikke kunnet stille, Han havde lukket hendes Mund med Kys. Og det elskende Hjerte havde ladet sig nøje med hans tomme Løfter.

Og hvorledes havde han han holdt disse Løfter? Ja, han havde nok ladet hende gaa, naar hun vilde til Kirke eller til Møde. Men aldrig gerne. Hvor ofte vilde der ikke være blevet Tvist imellem dem, naar hun ikke straks igen stille havde taget Kaabe og Hat af og sagt: jeg kan jo ogsaa blive hjemme. Og saa kunde han dog ikke holde det ud hos denne

stille, blide Kvinde, men sad i sit Arbejdsværelse og tænkte: hun er en Martyr!

I Begyndelsen havde hun af og til bedt ham gaa med. Da havde han undskyldt sig. Siden havde han rent ud afvist hende. Saa bad hun ikke mere.

Mere og mere sluttede hun sig til deres Datter Edith, der tidlig var modtagelig for religiøse Spørgsmaal. Han havde ikke vovet at angribe Ediths inderlig Tro og berøve Moderen hendes eneste Støtte.

Men med sin Dreng havde han gjort det. Han skulde ikke ogsaa blive et Hængehoved.

Og hvad var han saa bleven? En Yngling i Aar, men allerede blaseret og udlevet som en Olding.

Igen stønnede han. „Og det er min Skyld!“

Hvor maa Moderen ikke have lidt, da hun saa, hvorledes hendes Søn udviklede sig. Kom det smertelige Træk om hendes Mund deraf? Var det derfor, at hendes Haar var blevet saa tidlig graat?

Han tænkte sig om. Hvor ofte havde han ikke, naar han uventet traadte ind i sin Hustrus Værelse, fundet hende bedende. Da bad hun nok ogsaa for ham, der havde ødelagt hendes Liv og stjaalet hendes Lykke.

„Aa, Aa!“

Og nu er han alene! Ganske alene! Denne trofaste Hustru har han ikke mere. Hans Anger kommer for silde. Nu kan han sige: „Havde jeg dog blot!“ men hun hører det ikke mere. Hun er hjemme.

Hans Datter er her heller ikke mere! Kun hans Søn, denne fortabte Søn — min Skyld, min Skyld!

Lampen brænder ned. Det bliver halvmørkt i Stuen. Den ulykkelige Mand mærker det ikke. Han ser ind i Fortiden.

Og nu kommer der en Bøn fra hans Hjertes Dyb, bævende og stammende. Atter kvæler Taarerne hans Røst. „Gud, du min Hustrus og Datters Frelser, vær ogsaa min Gud. Kan jeg faa Forladelse? Gud og Frelser, jeg har syndet; mod Verner og mod Martha!“

Taarerne flyder igen stærkere, naar han tænker paa sin Skyld overfor sin stakkels Hustru; men disse Taarer lindrer Smerten. Det er saadanne Taarer, Frelseren elsker. —

Hvad saa mange har oplevet, oplevede Professor Ritter ogsaa i denne Nat. Den, der kommer til ham, vil han ikke støde ud. — —

Professor Ritter rejser sig fra sin knælende Stilling. Han gyser af Kulde. Hans Lemmer er stive; men der bor en salig Glæde i hans Hjerte. Det er Glæden over, at ogsaa hans Navn er skrevet i Himlen.

Han opsøger sin Søn. Han ligger fuldt paa-klædt paa sin Seng i sit Værelse og sover. — I Forbigaaende kaster han et Blik i et Spejl. Han studser. Hvad er dog det?

Denne ene Nat har gjort hans Haar snehvidt. —

IV.

Sofie udstøder et Skrig, da Professoren træder ind i Køkkenet.

„Herr Professor! De er jo bleven ganske hvid! Aa, Gud, hvad er dog det!“

„Sofie, misbrug ikke Guds Navn. Han vil ikke lade den blive ustraffet, der misbruger hans Navn. — Sofie, jeg har ikke været imod dig, som jeg skulde. Sofie, jeg har ikke givet dig noget godt Eksempel. Herren har tilgivet mig det, vil du ogsaa tilgive mig?“

„Aa, det er for meget paa engang,“ stønnede Sofie, „jeg ved slet ikke, hvad jeg skal sige. Jeg tilgive Dem, Herr Professor? De, som altid har været saa god imod mig!“

Dermed tørrede hun sine Øjne med en Flig af sit Forklæde.

„Nu, saa taler vi ikke mere om det, Sofie! Lav mig en Kop Kaffe. Jeg maa ud. Jeg maa udtale mig, ellers sprænges jeg.“

„Og Professorinden er virkelig borte?“

„Hun er hjemme hos Herren!“ sagde han langsomt og med stærkt Eftertryk. „Gid vi ogsaa var det, Sofie. Hvor langt lettere havde jeg ikke havt det, hvis jeg var gaaet Vejen sammen med min Hustru. Nu maa jeg søge den alene. Men hendes Bibel med de mange Noter skal hjælpe mig at finde den.“

Da Sofie kom med Kaffebakken, saa Professoren op og sagde: „Jeg har i lang Tid ikke været Hus-herre og Præst, som jeg skulde have været, men det er endnu ikke for sent at begynde. Sæt Dem!“

Sofie vidste ikke, hvad hun skulde sige eller tænke, da Professoren, som hun ellers altid havde set smile, naar han fandt Fruen ved Bibelen, nu selv tog den samme Bibel med de mange sorte, blaa og røde Streger i og begyndte at læse. Hans Stemme var klar og rolig, kun bævede den undertiden lidt, naar han ikke kunde blive Herre over sin Bevægelse.

„Men vi vil ikke, Brødre! at I skal være uvidende med Hensyn til dem, som sover hen, for at I ikke skal sørge som de andre, der ikke har Haab. Thi naar vi tror, at Jesus er død og opstanden —“

„Ja, det er han, Sofie! Han er død for os og for vore Synder. Ak, tro dog, at han har ofret sit Liv ogsaa for Dem! Og han er opstanden! Vi har jo en levende Frelser. Jeg vilde heller ikke tro det før; men nu har jeg lært ham at kende. Hvor skulde vi dog gaa hen, dersom vi ikke havde en levende Frelser!“

„Thi naar vi tror, at Jesus er død og opstanden, da skal ogsaa Gud ligesaa ved Jesus føre de hensovede frem med ham. Thi dette siger vi eder med Herrens Ord, at vi levende, som bliver tilbage til Herrens Tilkommelse, vi skal ingeniunde komme forud for de hensovede.“

„Jeg kan ikke forstaa og forklare det altsammen; men her er der en Streg under. „Levende, som bliver tilbage“, har hun understreget.

„Thi Herren selv skal stige ned fra Himlen med et Tilraab, med Overengels Røst og med Guds Basun, og de døde i Kristus skal opstaa først. Derefter skal vi levende, som blive tilbage, bortrykkes tillige med dem i Skyer til at møde Herren i Luften —“

Her holdt han et Øjeblik inde for at bekæmpe de frembrydende Taarer. Derpaa sagde han: „Sofie, hør nu hvor herligt: og saa skal vi altid være sammen med Herren. Saa trøster hverandre med disse Ord.“

Han rejste sig op. „Nu vil vi ogsaa bede.“

Han knælede. Da knælede ogsaa Pigen under en ustanselig Strøm af Taarer.

Og nu fremførte han en inderlig Takkebøn, fordi

Herren havde borttrykket og hjemtaget de to kære Sjæle. Derpaa takkede han for, at ogsaa han i den sidste Time var bleven reddet som en Brand ud af Ilden. Nu maatte Gud dog forbarme sig over hans Søns Sjæl og ligeledes ogsaa give Sofie Fred.

Sofie var dybt rystet. Hun gav grædende Professoren Haanden og sagde: „Jeg vil ogsaa gerne!“

„Gud velsigne Dem og føje ogsaa Evnen til Viljen! Gid jeg kunde føre Dem til Herren! Jeg har spildt hele mit Liv; men Resten skal tilhøre ham. Maaske vil han i Naade modtage den.“

Derpaa satte han sig ned og skænkede sig en Kop Kaffe.

Men næppe havde han sat den til sine Læber, saa lød Dørklokken. Sofie gik ud og lukkede op.

„Herr Professoren maatte endelig hurtigst muligt komme hen i Kryrgergaden; der var en, der havde skaaret Pulsaaren over paa sig. Maaske stod han endnu til at redde.“

Ritter sprang op, ilede ud af Værelset, greb sine Instrumenter og sin Hat og skyndte sig ud langt foran de to Kvinder, der havde hentet ham.

Kryrgergaden laa ikke langt borte. Det Syn, der viste sig i Selvmorderens øde Værelse, kunde vel have gjort det af med en anden. Men Professoren var vant til det.

Et eneste Blik overbeviste ham om, at han kom for sent. Det bortflygtende Liv kunde ikke mere kaldes tilbage.

„Hvorfor gjorde han det?“ spurgte han begge Kvinderne, der stod jamrende ved Siden af ham.

„Ak, Herr Doktor, i Nat begyndte han med eet at skribe op og tage paa Vej. Han drak sig gerne en Rus, maa De vide, og det havde han ogsaa gjort i Gaar. Han kom sent hjem og var fuld. Naa,

saa er det vel igen gaaet ilde til herinde. Da vi hørte ham hyle, løb vi til — og da sad han paa sin Seng og stirrede ud ad Vinduet. Vi spurgte ham, hvad der var paa Færde, og saa brød han ud i Klager og raabte: „Det er min Skyld! Det er min Skyld!“ Hans Kone var lige med eet blevet borte. Han vidste ikke hvorhen. Og saa skreg han igen: „Det er min Skyld! Det er min Skyld!“ Vi fik ham da endelig beroliget og tænkte, at nu var alt godt. Saa hørte Fru Neukamp her saadan en underlig Stønnen i Morges, og da vi kom herind, laa han og svømmede i sit Blod.“ Professoren lukkede Øjnene.

„Barmhjertige Gud, saadan havde det ogsaa kunnet gaa mig, hvis din Naade ikke havde bevaret mig, og din Haand ikke havde holdt mig fast. Hvilket skrækkeligt Endeligt!“

Han havde sagt dette for sig selv, men nu sagde han højt:

„Gik Konen ogsaa til Møder?“

„Ja netop, Herr Doktor, derfor var han ogsaa saa gal!“

„Saa vil jeg sige eder, hvad dette er: hun er hjemme hos Jesus. I Nat Klokken 12 har Frelseren hentet alle sine bort fra Jorden til Himlen. Og vi er ladt tilbage!“

Dermed forlod han Værelset og Huset.

Udenfor Huset stod han et Øjeblik stille for at overlægge, hvor han skulde gaa hen.

Derpaa vendte han sig til højre. Han vilde til Pastor Willmann, hos hvem hans Hustru og Datter i Gaar Aftes havde været til Bibellæsning. I Gaar? Var det virkelig først i Gaar? Det synes ham, at der er hengaaet en lang, lang Tid siden da. Hvor meget har han ikke oplevet og lidt siden i Gaar Aftes!

Han bliver skræmmet op af sine egne Tanker ved den underlige Uro, der er i Gaderne. Hist og her staar der ophidsede Grupper af Mennesker, der taler sammen om Nattens forunderlige Begivenheder. Arbejdere, som vilde til deres Fabrik, vender bandende tilbage. De er nødt til at holde Fridag. Fabriken staar stille. Her mangler Arbejdsføreren, hist Maskinisten, her flere af Arbejderne, hist nogle af Mestrene — alle Vegne er der nogle borte. Og de, der mangler, er netop de, der plejede at være de paalideligste og trofasteste, lutter ædruelige, ordenlige og rolige Folk. Hvordan kan det være?

De arbejdsløse gaar i Flok og Følge ind i Værts-husene for at slukke deres Ærgrelse i Øl og Snaps og give deres Vrede Luft overfor disse „Hyklere“, der har spillet dem dette Puds.

Opvarterne har travlt. Saa god en Dag har de ikke havt længe. Ikke engang da der var Rigsdagsvalg, gik deres Plov saa godt. —

Professor Ritter staar foran Willmanns Præstegaard. Han trykker paa Klokkeknappen. En Tjenestepige lukker op.

„Kan jeg faa Herr Pastor Willmann i Tale?“

„Herskabet er ovenpaa; men de maa snart komme ned. Vil De vente saa længe? Hvem maa jeg melde?“

„Professor Ritter!“

„Maa jeg bede Dem tage Plads!“

„Altsaa ogsaa ladt tilbage!“ tænker han, da Pigen havde lukket Døren efter sig. „Jeg havde dog troet, at han ogsaa var bortrykket. Ja, Ja!“

Han tager en Mappe med bibelske Billeder og blader i den.

Da bliver Døren smækket op i en Fart.

„Herr Professor, Herskabet er borte! Jeg har

banket og banket. Intet Svar. Saa gaar jeg uden videre ind — Sengene staar tomme og ubenyttede. Ikke engang Børnene er der!”

„Gud være lovet!“ siger Professoren og trækker Vejret lettere. „De er hos Herren! De er bortrykket! Det glæder mig! Ja, Pastor Willmann var en helhjertet Mand!”

Pigen stirrer aandsfraværende paa ham. „Bortrykket!” sagde hun. Pludselig gik der et Lys op for hende. „Bortrykket? men saa er vi jo ladt tilbage! Og jeg er dog ogsaa omvendt! O Gud, mit Herskab er borte, Børnene er borte — og jeg er endnu her!”

Professoren gav hende Haanden. „Kære Barn, De har vel baaret Dem ad som de fem taabelige Jomfruer. De stolede paa de andre. Stolede De mon ikke paa Deres Herskabs Tro? Vi maa have vor egen Tro! Betro Dem straks til Herren, det er paa høje Tid! Hvem ved, hvad der endnu kan komme!”

Dermed gik han.

Nu til Pastor Quante, hans gamle Ven!

Medens han altid med Flid havde undgaaet Pastor Willmann, havde han undertiden hørt Quante prædike og glædet sig over den Frimodighed, med hvilken Prædikanten gav denne eller hin Trosætning til Pris for Kritik og Spot.

Han er sikkert nok hjemme.

Rigtig! „Min Mand er i sit Værelse,” lød Svaret. „Kun Kirkebetjenten er hos ham.”

Han banker. „Kom ind!”

Præsten staar op. Han rækker den indtrædende Haanden. Et forundret Blik strejfer hans hvide Haar; men det er kun et Øjeblik, han tænker

derpaa, saa staa denne Morgens grulige Opdagelse igen for hans Sjæl.

„Herr Professor, hvad vil De hos mig? Jeg er et elendigt Menneske. Mit Liv er spildt. Jeg har prædiket for andre og er selv bleven forkastet. Jeg har været en blind Leder for blinde.

Ved De allerede, hvad der er sket i Nat? Herren har hentet sine. Vi hører ikke til dem. Vi er fundne som saadanne, der strider imod Gud!

Aa! De kan ikke forstaa det. De ved ikke, hvad det vil sige at have spildt hele sit Liv. Aa, aa!“

Her brød han af og holdt sine Hænder for sit Ansigt.

„Jeg forstaa Dem fuldkommen, Herr Pastor. Jeg er ganske i samme Stilling. Videnskaben, Berømmelsen har været vore Afguder. Det er med Dem som med mig. Men Herr Pastor, det er endnu ikke for sent!“

„Det er for sent! Hør bare, hvad han kan fortælle!“

Dermed pegede han paa Kirkebetjenten, der viste alle Tegn paa Forfærdelse.

„Jeg vilde i den tidlige Morgen se efter om Graven til Partikulier Klostermeier var færdig. Han skal begraves i Dag. Da — jeg troede, jeg skulde daane af Skræk; det sidder endnu i alle mine Lemmer — da ser jeg, at mange Grave er aabne. Gravstene er omkastede, Korsene ligger ved Siden af, og Gravene er tomme. Jeg saa mindst 50—60. Saa løb jeg min Vej og kom herhen. Jeg er ganske ude af mig selv! Hvem har nogensinde oplevet saadan noget?“

„Ved De hvad! De døde i Kristus skal opstaa først, siger Pavlus. Vi har været med til at opleve Verdenshistoriens største Begivenhed. Men —

vi var ikke beredt til at tage imod den. Ak, kære Herr Pastor, det var en skrækkelig Nat ogsaa for mig! Min Hustru og min Datter er hjemme hos Herren. Min Søn og jeg, vi er ladt tilbage. Men i denne frygtelige Nat har Herren taget imod mig arme Røver. Han har forladt mig alle mine Synder. Og kunde han gøre det med mig, saa kan han ogsaa gøre det med Dem!“

„Ak, kære Herr Professor, hvad skal vi da gøre? Hjælp os dog!“

„De behøver ikke at gøre noget, Herr Pastor. Jesus har gjort det for os. Tro ham ganske enfoldig til, at han vil holde sit Ord: Den, der kommer til mig, vil jeg ikke støde ud.“

„Ja, men det kan jeg ikke. Jeg har saa længe fulgt den forkerte Vej, at jeg ikke mere kan finde den rette.“

„Jo, det kan De. Der er endnu Tid dertil. Der var jo endnu Tid for mig. Men jeg er en daarlig Læremester, jeg kender jo næsten intet til Bibelen. Der falder mig kun af og til et og andet ind, og saa bliver det klart for mig. Jeg vil sige Dem noget: jeg kan ikke hjælpe Dem, men Herren kan og vil. Vi vil sige det til ham. Kom, lad os bøje vore Knæ for ham.“

Det var et underligt Billede, der viste sig for Pastorindens Øjne, da hun kort efter traadte ind i sin Mands Værelse.

Professoren, Præsten og Graveren laa paa deres Knæ, og Professoren løb i inderlig Bøn Storm mod Guds Faderhjerter og bad om, at han dog vilde antage sig og frelse de andre to.

Hun blev højst forundret staaende i den aabne Dør. —

V.

Da Professor Ritter kom ud af Præsteboligen og slog ind paa Vejen til sit eget Hjem, undrede han sig over et stort Opløb af Folk, der næsten spærrede Vejen for ham. Særlig foran „Morgenbladet“s store Udstillingsvinduer var der Trængsel. Han gik nærmere og saa, at hele Opmærksomheden var henvendt paa Løbesedler, der var opslaaet i stort Antal. Vinduerne havde ikke kunnet give Plads for dem alle. Derfor havde man ogsaa taget Muren til Hjælp og overklistret den med Depescher.

Professoren var imidlertid ikke i Stand til at trænge sig saa langt ind i Menneskemængden, at han kunde læse, hvad der stod. Derfor raabte han højt:

„De der foran, læs højt, vi kan ikke se saa langt borte fra!“

Han blev understøttet heri af dem, der stod omkring ham.

„Ja vel, læs højt! Hvad er der løs?“

Af de forreste begyndte nu flere samtidig at læse højt.

„Berlin, Lørdag Morgen. Paa Wedding og paa Dönhofsplads bygger man Barrikader.“

„Hurra!“ raabte en Stemme i Hoben. „Nu bli'r der Revolution.“

„Stille!“ raabte andre. „Læs videre!“

„Hva' beha'r! skal jaj være rolig? Der bli'r Revolution og jaj skal være rolig?“ De forreste læste videre.

„Militæret bevogter Bankerne, da der har været større Sammenstimlen foran dem.“

„Storartet! det gør vi med! Det er majet godt!“

„Vil De nu tie stille, De Berliner!“

„Berlinere er aldrig stille, De Provinsialist!“

Latter og Tilraab lød til Svar. Der var ved at blive Spektakel. Professoren vilde gaa sin Vej. Da blev Opmærksomheden afvendt fra Depescherne.

„Varsko!“ raabte en høj Stemme.

„Halløj, Mand, De kører jo Folk over!“ raabte man til Droskekusken, der søgte at komme igennem Menneskemængden.

Men Mængden, som for en Del var ophidset ved rigelig Nydelse af Alkohol, spærrede Vejen.

I Vognen sad Herr Fabrikant Vonderburg dødbleg.

Professoren traadte nærmere og hilste paa ham. „Skal De allerede igen ud at rejse, Herr Vonderburg?“

„Ak, bare jeg var vel borte! Alt gaar jo rent forkert nu i Verden. Man er jo ikke engang mere sikker paa sit Liv i denne Rede. Alt er jo i Oprør. Mine Arbejdere striker, fordi jeg ikke har indrømmet dem deres uforskammede Fordringer i Dag til Morgen. Man truer mig med Mord og Brand. De Karle er i Stand til alt.“

„Men det er jo vor egen Herr Vonderburg,“ raabte pludselig en Stemme. En Arbejder stillede sig op foran Vognen. „Den Menneskeslagter! Naa, saa han vil rejse væk? Nej, den gaar ikke!“

I et Nu var der nogle andre ved Siden af ham.

„Han bliver her! Tag Kufferten fra ham. Stik ham en!“

Saadan skreg de i Munden paa hverandre.

Den arme Mand frembød et ynkeligt Syn, som han sad der i Vognen, rystende som et Espeløv og, som det syntes, ude af Stand til at røre sig.

Og Arbejdernes Holdning blev mere og mere tru-

ende, da de saa, hvor bange han var. En af dem trængte sig frem og vilde aabne Vogn døren. Da blev han holdt tilbage.

„Hvad gaar der af Dem, Münsterberg? Gør ikke Dem selv ulykkelig. Gaa De hjem til Deres syge Kone. Der er Deres Plads. Her har De intet at bestille!“

Angriberen veg tilbage. Han skammede sig.

Dette gunstige Øjeblik benyttede Professoren. „Gør Plads, Folkens! Lad Vognen komme forbi!“

Hoben veg virkelig til Side. Den mandige Op-træden havde imponeret den. Vognen kørte bort. Herr Vonderburg sagde ganske uvilkaarlig hen for sig: „Gud i Himlen, jeg takker dig!“

Det var længe siden Herr Vonderburg sidst havde bedt.

Næppe var Vognen væk, førend det Indtryk, Professoren havde gjort paa Mængden, tabte sig. Der lød nu alle Slags Smædeord imod ham.

Men han gik rolig sin Vej, som om det slet ikke angik ham. Der var heller ingen, der vovede at røre ham. Skraalhalsene holdt tilsidst op; nye Begivenheder trængte de gamle Indtryk i Baggrunden.

Brandklokken begyndte at klemte. Med korte, skarpe Slag allarmede den hele Byen. Der kom allerede en Brandvogn rullende.

„Hvor er Branden?“

„I Sparekassen!“

„Hvad for noget? Sparekassen? Der maa vi hen!“

Professor Ritter gik sin Vej. Han gik som en gammel Mand. Denne Morgens Indtryk laa tungt paa hans Hjerte og bøjede hans Skuldre.

„O, Herre Jesus, hvad skal det blive til?“ sagde

han ved sig selv, mens han gik. „Revolution og Oprør overalt! Hvor rasende hurtigt er det ikke kommet altsammen! — Det er godt, at I er der hjemme!“ hviskede han og saa op mod Himlen. „Var jeg ogsaa blot der; men hvem ved, hvad der endnu venter os! — Lad komme, hvad der vil; ikke sandt, Herre Jesus, du er hos mig?“

Og han løftede igen sit Hoved som sædvanlig. Han rystede Byrden af sig.

„Hvorledes lød dog den Sang, som Edith sang saa ofte, og det Omkvæd, der stadig kom igen? Nu har jeg det! „End vaager vor Gud!“ Ja, det vil han gøre.“

Da han nu var kommet i Tanker om Sangen, meldte ogsaa Melodien sig for hans Erindring, og han begyndte at nynne den, medens han gik. Lidt efter lidt kom Ordene. Især det sidste Vers stod helt og holdent for ham:

„Saa vandrer din Vej
Du, friet fra Baand.
Din Jesus til dig
Udrækker sin Haand.
I Trængsel og Tynge,
I Taage og Slud
Med Tillid vi synge:
End vaager vor Gud!“

Med denne Sang i Mund og Hjerter kom han hjem. I Forstuen laa „Morgenbladet“. Det var som sædvanlig skubbet ind under Døren.

Han tog det op. En hel Side fuld af Telegrammer! Han overfløj den hurtig. Opstode, Sammensværgelser, Mord! „Hvad er det?“ spurgte han sig selv. „Hvad er Betydningen af dette?“

„For Guds Skyld, Herr Professor,“ raabte Sofie, „det klemter jo!“

„Sparekassen brænder. Byen er urolig, det gaar hulter til bulter. Jeg ved ikke, hvad det betyder. Se engang her: en hel Side fuld af Telegrammer om lutter skrækkelige Begivenheder. Det er frygteligt! Jeg vil dog spørge min Hustrus Bibel, om den kan give mig Forklaring derpaa.“

Han gik ind i Dagligstuen, hvor Bibelen endnu laa fra om Morgenens. Den var endnu opslaaet paa det samme Sted, som han havde læst i Morges. Saaledes havde den ligget uforandret siden i Gaar Aftes.

Han satte sig i Lænestolen og læste videre paa samme Sted. Det var det femte Kapitel i det første Brev til Menigheden i Thessalonika.

Han læste de to første Vers langsomt og med Eftertanke. „Men om Tid og Time, Brødre, har I ikke nødig, at der skrives til Eder; thi I ved selv grant, at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten“.

Disse to Vers stod nederst paa en Side. Hans Øjne blev ved at dvæle ved dem.

„Ja, som en Tyv om Natten er Herrens Dag kommen.“

Da blev han opmærksom paa, at Matth. 24 stod angivet som Parallelsted. Og dette Sted var understreget med rødt.

Han lagde omhyggelig et Mærke ved Stedet for at kunne finde det igen. Derpaa bladede han om for at finde Matth. 24.

Endelig fandt han det. Han opdagede til sin Skam, hvor lidt Besked han vidste om Bibelen. Han var jo neppe i Stand til at finde Matthæus' Evangelium!

Et Blik viste ham, at hele Kapitlet handlede om Kristi Genkomst. Det stod der jo ogsaa ovenfor.

Han læste. Som en udhungret kaster sig over Maden, man sætter for ham, saaledes læste denne Mand for at faa Lys over Tidens Rørelser.

○ Han aandede tungt, medens han læste, hvad der stod om Tegnene til Enden.

Det 13. Vers var trykt med særlig store og tydelige Typer: „Men den, som bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig.“

Han læste de forrige Vers igennem endnu en Gang.

„Da skal de overgive eder til Trængsel og slaa eder ihjel“.

○ Det var pludselig for ham, som om der faldt et vidunderligt Lys paa disse Bogstaver. De straaede som Guld. Han lukkede Øjnene, og dog stod Sætningen endnu for hans Øjne: „og slaa eder ihjel“.

○ Et Øjeblik lod han sit Hoved synke. Da løftede han Øjnene opad og sagde halvhøjt: O, Herre, hvis det skal blive min Lod, hvis de vil dræbe mig, saa giv mig Kraft til at blive bestandig indtil Enden! Herre, hjælp mig igennem! Jeg vilde dog saa gerne hjem!“

Nu læste han igen videre. Da kom han til Vers 25: „Se, jeg har sagt eder det forud.“

Nu maatte han igen bede og takke. Det faldt for ham saa ganske af sig selv, at han maatte tale om det altsammen med sin Frelser, som om han var nærværende. Derfor sagde han ganske barnlig og naturlig, da han havde læst Verset: Ja, det er godt, Herre Jesus, at du har sagt det forud! Nu kan jeg dog berede mig derpaa og bringe alt i Orden. Jeg var jo før ganske i Vildrede med, hvor alle disse Gyseligheder kom fra. Nu ser jeg jo,

at du har sagt det altsammen forud, før at vi kan indrette os efter det. Ak, havde jeg bare gjort det meget før! Men jeg er glad over, kære Herre, at jeg dog er kommen paa den rette Plads. Og ikke sandt, Jesus, du lader mig ikke i Stikken? Du vil hjælpe mig igennem!”

Nu og da var der et Vers, han ikke forstod; men han fik af hele Sammenhængen Svar nok paa sine Spørgsmaal, Han saa, at der var skrækkelige Begivenheder og Rystelser forbunden med Herrens Komme, at der blev spaaet om en Trængsel, der skulde blive saa stor og saa svar, at den nødvendigvis maatte afkortes, da ellers ingen vilde blive frelst.

„O, Herre!” bad han, „lad det ikke blive for svært for mig. Du ved, hvor svag jeg er. Jeg er jo som et nyfødt Barn; du kan ikke gøre det saa forfærdelig svært for mig. Ellers kunde jeg maaske alligevel falde fra! O Herre, bevar mig og bring mig igennem. Jeg stoler paa dig, Herre Jesus!”

„Se, der er jo igen en af Ediths Sange, der falder mig ind!”

IV

Sofie lyttede forundret, da hun med eet hørte, at Professoren begyndte at synge. Det var jo Frøken Ediths Yndlingssang! Og sagte nynnede hun med nede i Køkkenet:

„Ja, jeg stoler, Herre Jesus,
 Af mit Hjerte kun paa dig!
 I dig bor al Naadens Fylde,
 Du er Salighed for mig!
 Ja, jeg stoler, Herre Jesus,
 Du, som kom til faldne Jord,
 Ja, jeg stoler, Herre Jesus,
 Paa dit dyrebare Ord.“

Professoren sang det ene Vers efter det andet, hele Sangen igennem. Og Sofie sang med.

De to kære, der ellers havde plejet at synge sammen til Frelserens Ære, sang nu med i et højere Kor. Men Herren havde her nede gjort to andre Hjerter villige til at betro sig til ham for Liv og Død.

„Om Professorinden blot vidste det!“ tænkte Sofie, medens hun sang. „Hun har talt saa tit med mig og indbudt mig til de unge Pigers Forening, og jeg har aldrig villet! Om nu Frøken Edith vidste det!“

Mon de ikke vidste det? Den højlydte Sang fra Dagligstuen og den sagte Nynnen i Køkkenet klang op mod Himlen, og der var Glæde blandt Englene over disse to nye Sangere, og de salige glædede sig med dem med en usigelig Glæde.

VI.

Søndag Morgen brød frem, men der laa ingen festlig Ro eller Stilhed over Byen som ellers om Søndagen. Sparekassens Brand havde sat alles Sind i Bevægelse. Man sagde, at Ilden var paasat. Under Slukningsarbejdet var der forefaldet mange vilde Optrin. Politiet var blevet forstærket med Militær, thi et betydeligt Antal Mænd gjorde atter og atter Mine til at storme Kassen.

Der var desuden kommen forunderlige Telegrammer, som var opklæbet paa Aviskontorerne. I Berlin havde man udnævnt en Anarkist til Diktator.

Militæret stod overfor den bevæbnede Pøbel. Der kunde ventes et Sammenstød hvert Øjeblik. Man havde stormet og plyndret de store Varemagasiner. Politiet stod magtesløst lige over for den Magt, hvormed de ophidsede Lidenskaber stormede frem.

Lignende Efterretninger indløb fra alle større Byer. Ogsaa i de mindre begyndte det at ulme.

Klokkerne kaldte til Kirke med deres stærke Metaltinger. I Prædikantlisten stod, at Pastor Willmann havde Højmessen.

„Vi vil dog høre, hvad den skinhellige har at sige i Dag,“ sagde nogle Mænd, der, sværtede af Røg, kom vandrende op ad Gaden, da Klokkerne lød.

„Vi kan dog ikke gaa i Kirke, som vi ser ud!“ indvendte nogle andre.

„Hvorfor ikke? Sort er sort! Den ene er det udvendig, den anden indvendig.“

De gik i Kirke.

Ogsaa Professor Ritter gik i Kirke. Han vilde saa gerne have havt sin Søn med; men det havde ikke været muligt at formaa ham dertil. Hvorledes vilde Pastor Quante prædike? Han vidste jo, at Pastor Willmann ikke, som Avisen meldte, kunde prædike, eftersom han ikke mere var her paa Jorden. Pastor Quante vilde gaa i Stedet for ham.

Kirken var godt fyldt. Allerede før den første Salme var hver Siddeplads optaget. Professor Ritter fik kun en Staaplads ved Døren til Sakristiet. Han maatte hele Tiden sukke til Herren i sit Hjerte om at give Prædikanten uforfærdet Mod og Aandens Fylde. Han vidste jo, at Pastor Quante i Dag vilde træde frem for Menigheden med en offentlig Bekendelse.

Orgelpræludiet beroligede eller overdøvede i

hvert Fald den talrige Forsamlings Uro. Forsamlingen bestod af Folk af alle Stænder. Der hørtes mange forundrede Udraab, naar Folk fik Øje paa nogle, som ellers var vel kendt for deres Ukirkelighed.

Tonerne af Sangen „Jerusalem, du Helgenstad“ lød mægtig gennem Kirken. Ogsaa Spottere og Fjender blev revet med ved Korallens forunderlige Kraft.

Pastor Quante traadte ud af Sakristiet og gik for Alteret.

Folk stak Hovederne sammen. „Det er jo ikke ham,“ lød det hviskende gennem Rækkerne.

Orglet tav. Præsten læste Liturgien. Han var iøjnefaldende bleg. Hans Stemme lød sløret, som om han med Møje holdt sin indre Bevægelse nede.

Igen tog Orglet fat. Man sang tre Vers. Imidlertid trængte der stadig nye Skarer ind i Kirken. Altertrinene, Gangene, Trappen til Prædikestolen, alt var optaget.

Nu kom Pastor Quante igen ud fra Sakristiet.

Man mærkede en almindelig Skuffelse, da det opdagedes, at det ikke var den „skinhellige“. Hvad kunde Pastor Quante have at sige i Dag?

Han lod sine Øjne glide hen over denne store Mængde, ligesom om han søgte Hjælp et eller andet Sted. Derpaa bøjede han sine Knæ for at bede. Det var man ellers ikke vant til med ham.

Han læste sin Tekst. Det var Ordene af Matth. 24, 37—41: „Og ligesom Noas Dage var, saaledes skal Menneskesønnens Tilkommelse være. Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aad og drak, tog til Ægte og bortgiftede, indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, og ikke agtede det, før Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal ogsaa Menneske-

sønnens Tilkommelse være. Da skal to Mænd være paa Marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage“.

Der laa Dødsstilhed over Forsamlingen, da han begyndte at tale.

„Mine Venner!“ saaledes begyndte han. „Jeg har en Bekendelse at aflægge. Gud alene ved, hvor tungt det er for mig; men det maa gøres. I alle de Aar, jeg har været Præst ved denne Menighed, har jeg været en Lejesvend og ingen Hyrde. I Stedet for at underordne mig under Guds Ord, har jeg gjort mig til dets Herre ved min Forstand og Videnskab. Jeg har prædiket for eder og er selv bleven forkastet. Men Herren har i sin store Naade aabnet mine Øjne i den sidste Time. Han har alligevel taget imod mig. Det samme, som jeg ellers har let ad som Indbildning og Overspændthed, kan jeg nu selv i Ydmyghed, men Sandhed bekende: jeg er bleven omvendt.“

I ved, hvad jeg var. I ved, at denne Bekendelse er en Tilstaaelse af, at hele mit Liv har været forfejlet. Alle mine Prædikener har været Taler uden Saft og Kraft, thi Jesus, den korsfæstede og opstandne, har jeg ikke vist eder. Jeg har søgt Ros og Ære for min egen Person, men ikke Herrens Ære. Jeg har ikke været til Velsignelse for nogen Sjæl, men til Fortræd for mange. Jeg beder hver enkelt, som jeg har syndet imod, om Forladelse! Jeg beder mine Konfirmander —“

Han standsede. Taarerne kvalte hans Røst. Ogsaa mange Kvinder græd. Man hørte Hulken; men man hørte ogsaa Ord som: „Sikken en gammel Kærling!“ „Han er ganske mør!“ o. lign. udtalt halvhøjt.

Præsten havde igen fattet sig og begyndte paany.

„Dyrebare Venner, vi har været med til at opleve den største af alle Begivenheder. Vort Hjerte bæver, naar vi tænker derpaa. Hvad har vi dog ikke oplevet i disse Dage!

Menigheden har mistet sin rette Hyrde: Pastor Willmann er ikke mere her paa Jorden. Herren har hentet sin tro Tjener hjem. Han har ved at bortrykke ham givet ham det Vidnesbyrd, at han behagede Gud.

Og alle dem, for hvem han blev en Vejviser til det evige Liv, har faaet samme Lod som han. Mange af vor Menighed er ikke mere her. Herren har bortrykket dem.

Mange Grave paa Kirkegaarden har maattet slippe deres Bytte. Mange Grave er tomme. Og de, der hvilede i dem, er hjemme hos Herren.

Vi derimod er ladt tilbage. Vi er ikke fundne værdig til at staa for Menneskesønnen. Og hvormange af eder kan ikke med Rette give mig Skylden? Jeg har lullet eder i Sikkerhedens Søvn, jeg har raabt: Fred; Fred, der er ingen Fare! Og derfor er jeg ladt tilbage, og eders Blod kommer over mit Hoved!“

Her maatte han igen gøre en Pavse. Han talte langsomt, som om det kostede ham Besvær at faa Ordene frem.

Graad og Hulken i Kirken var bleven stærkere. Ogsaa nogle af Mændene græd. Der løb en Taare ned i Professor Ritters Skæg.

Men ogsaa Smædeordene og Spotten blev stærkere. Da lød det med eet ganske højt:

„Hvorfor sagde De ikke det straks?“

Kirkebetjenten ilede straks til, saa godt han kunde for Trængslen for at faa Fredsforstyrren til at tie eller gaa.

„Jeg la'r mig ikke frata'e Ordet,“ raabte den drukne Mand. „Naar den sorte deroppe maa tale, maa jeg osse. Lige Ret for alle!“

Nogle stillede sig paa Kirkebetjentens andre paa Fredsforstyrrerens Side.

„Vi er kommen for at høre Willmann. Willmann skal komme!“

Den højrøstede Tale havde draget alles Opmærksomhed paa sig. Nogle anstrengte sig for at fjerne den tydeligt nok stærkt beskænkede Mand. Endelig lykkedes det dem.

Præsten kunde begynde igen.

„Mine Venner, den Tid, vi lever i, er frygtelig alvorlig. Det er endnu Naadetid; men det er den allerhøjeste Tid. Skynd dig at redde din Sjæl! — Gør Bod og omvend eder, at eders Synder —“

En Latter afbrød ham. „Og det siger De?“

Professor Ritter gøs. Det var hans Søns Stemme.

Saa var han dog kommet i Kirken!

Pastor Quante gik ind paa Spørgsmaalet og sagde: ja, det siger jeg. Jeg beklager, Gud ved det, at jeg i de forgangne Aar har ført eder vild, men fra i Dag af skal det blive anderledes. Jeg besværges eder: kom til Frelseren, kom endnu i Dag!“

„Ja, nu løber vi om!“ lød den unge Ritters Stemme igen. „Vi troede, De var en fornuftig Mand!“

„Stille!“ raabte man nede fra op til Koret.

„Manden har Ret! Lad ham tale ud! Lige Ret for alle!“

Ritter fortsatte: „Nu ser vi desværre, at denne Bortrykningssvindler ogsaa har gjort Dem forrykt.“

„Bravo!“ raabte nogle. „Stille!“ raabte andre.

„Mine Venner,“ begyndte Præsten igen.

„Vi er ikke Deres Venner! Vi betakker os for denne Ære,“ raabte Ritter.

Nu blev der et frygteligt Spektakel. Kvinder hvinede. Mange trængte sig hen mod Udgangen, men de, der stod ved Dørene, trængte sig længere frem for bedre at se og høre.

Præsten vinkede med Haanden op til Orglet, men Organisten forstod ikke Vinket.

Der stod store, kolde Sveddraaber paa Præstens Pande. Da faldt det ham ind at begynde at synge.

Med Anstrengelse — han opbød al sin Kraft — begyndte han:

Jeg vil mig Herren love,
Som alle mine Synder bar.

Til at begynde med sang kun nogle faa med, siden stemmede flere i og tilsidst faldt ogsaa Orglet ind. Med fuld Kraft bruste Sangen gennem den vanhelligede Kirke.

Professor Ritter sang ikke med. Han havde lagt Haanden over Øjnene. Han bad. Han bønfuldt Gud om at forbyde, at hans Søn kom til at tale et Ord mere i Kirken til Forstyrrelse for Gudstjenesten.

Sangen var endt. Alt stille og roligt. Herrens Aand holdt Afgrundens Aand i Tømme.

Præsten takkede i sit Hjerte for Sejren over de mørke Magter, der saa dristig som aldrig før var trængt ind i Helligdommen.

„Med Noas Tid sammenligner Jesus i vor Tekst den sidste Tid. En træffende Sammenligning! Noas samtidige tænkte kun paa det jordiske. De havde ikke Interesse for andet. Noa advarede dem trofast og utrættelig med Opfordring til at gaa ind i Arken. De lo kun ad ham. De slog alle hans Formaninger og Advarsler hen i Vejret.

Er det anderledes i vorre Dage? Er ikke Nydelses- sygen og Havesygen steget til det yderste? Man lever kun for Nuet. I mange Hjerter er der ingen Tanke om en evig Gengældelse. Hos høj og lav er det stadig det samme!“

„Nej, hør nu, det er dog for grovt!“ lød Verner Ritters Stemme igen. „De skulde dog først fejle for deres egen Dør.“

„Unge Mand, jeg beder Dem om at være stille og ikke forstyrre mig. Deres Spøt beviser kun, i hvor høj Grad jeg har Ret. Eller er det maaske nogen- sinde før hændt, at en ung Mand har vovet, hvad De her gør?“

„Jeg er lige glad,“ svarede Ritter, „om det er sket før eller ikke. Men De har selv sagt, at Deres tidligere Prædikener intet var værd. De beklager de forrige, jeg den nærværende. Saadan noget havde jeg ventet af Pastor Willmann, men ikke af Dem!“

„Manden har Ret!“ raabte nogle Stemmer.

„Faa den Herre ud,“ sagde Præsten sagte til Kirkebetjenten, der gik ned under Prædikestolen. Han bøjede sig til Siden ud over Prædikestolens Rand for at kunne tale mere sagte.

Denne Bevægelse var hans Lykke.

Der lød en Klirren og et Skrald, som opskræmte Menigheden. Der var bleven kastet en Brændevins- flaske efter Præsten; men den havde ramt Lyd- himlen oven over Prædikestolen og var bleven knust imod den. Den stærkt lugtende Vædske flød ud over den opslaaede Bibel, der var oversaaet med Glasskaar. Den gamle Bogs møre Papir ind- sugede den modbydelige Brændevin, hvis Lugt fyldte hele Kirken.

Alt dette blev Signal til en langt større Uro end

før. De raabte og skreg i Munden paa hverandre. Nogle, der tog Parti for Præsten, vendte sig imod Urostifterne.

Præsten mærkede, at en rykkede ham i Kjolen. Det var Professor Ritter, der hviskede til ham: „Kom! Helvede er sluppet løs!“

Quante fulgte Raadet. Orglet begyndte igen, men denne Gang uden Virkning. Det var snarere, som der blev gydt Olje paa Ilden. Jo kraftigere Orglet lød, desto stærkere og vildere blev Larmen.

I Sakristiet brast Quante i Graad. „O, Herr Professor, hvad er det dog? Har De nogensinde oplevet noget saa frygteligt?“

„Nej,“ sagde Ritter, „men vi vil komme til at opleve det, der er værre. Dette var kun Begyndelsen. Herren har taget sin Menighed, Saltet, bort fra Jorden, og nu raadner den hele Verden. Nu begynder den store Trængsel. Herr Pastor — er De rede til at dø for Jesus?“

„Dø?!“

„Dø, Herr Pastor. Tror De, at Mængden, naar den paa denne Maade gennembryder de gamle, hellige Indretningers Skranke, tror De, at den regner et Menneskeliv ret meget?“

„Derpaa har jeg endnu slet ikke tænkt.“

Professor Ritter traadte helt hen til ham.

„Herr Pastor, siden i Gaar har jeg været vis paa dette: jeg maa dø. Men jeg har bedt Herren om at give mig Kraft til ogsaa døende at forherlige ham.“

Præsten gøs.

„Jeg vilde saa gerne leve lidt endnu og oprette noget af det, jeg har forsømt,“ sagde han sagte og ligesom til sig selv.

„Ja, det vilde jeg ogsaa. Men det er ikke vor

Sag. Det raader Herren for. Kom, vi vil med hinanden bede Herren om, at han vil holde os fast ved sin Haand, hvordan det end gaar.“

Og fra det stille Sakristi ved Siden af den endnu stadig af Larm og Uro fyldte Kirke opsteg der et hjerteligt Suk. Fra Hjertets Dyb kom Bønnen: „Herre, gør os tro, tro til Døden!“

VII.

I „Natuglernes Klub“ — den havde givet sig selv dette Navn — gik det højt og larmende til denne Søndag Eftermiddag. De Efterretninger, der indløb rundt om fra hele Verden, var bleven forhandlet, og saa var den unge Verner Ritter kommen og havde fortalt sine Venner, hvad der var foregaaet i Kirken om Formiddagen.

„Det var en kostelig Spas, da de kastede Snapsflasken efter ham!“ sagde han. „Det skulde I bare have set. Det var ligefrem ubetalelig morsomt.“

Nogle mente, at det alligevel var for grovt. Saa-
dan noget var dog ikke passende.

Der var i deres Hjerte endnu noget, der oprørte sig mod disse Afskyligheder paa det hellige Sted.

Men ved deres Modsigelse — skønt denne var spagfærdig nok — blev Ritter kun endnu mere op-
hidset.

„Hvad for noget? Var det en daarlig Spas? I skulde bare have hørt den Kærlingesnak. Før var han dog en fornuftig Mand. Men nu drejer han

Øjnene i Hovedet og skaber sig, hvem ved hvor hellig. Saadan en Hykler. Jeg kunde ikke være rolig. Jeg maatte le ham op i Ansigtet.“

Han var den toneangivende i denne Kreds. Om der end var nogle, der ikke var enig med ham, vilde de dog ikke for nogen Pris regnes for „Hængehoveder“ og „hellige“. Saa bragte de hellere deres Samvittigheds advarende Stemme til Tavshed og bifaldt deres Anførers Ord.

Den Vin, der blev drukket imens, gjorde ogsaa sit til at ophidse de unge Mennesker, og da Ritter tilsidst foreslog, at de skulde gaa til Pastor Quante og slaa ham alle hans Ruder ind i hele Huset, blev Forslaget modtaget med stormende Bifald af samtlige „Natugler“.

Hele Selskabet brød op. —

Solen var ved at gaa ned. Dens sidste Straaler omgav Husenes Tagrygge med et rødt Skær. Det vilde have været en smuk, fredfyldt Aften — hvis det ikke var gaaet saa vildt og stormende til i Gaderne.

Gaderne var fulde af Mennesker, som om der ventedes noget særligt. Det var som en stor, forvirret Sværm Myrer. Hist og her stod der ivrigt talende Grupper, andre gik fra og til; fra de overfyldte Værtshuse kom der stadig nye til. Der blev larmet og sunget. Andre knyttede Næverne og bandede.

Da de unge Herrer fra „Natuglernes Klub“ kom ud paa Gaden, blev de stanset af disse ophidsede Grupper.

Truende Ord lød imod dem, da de gjorde Mine til at bryde igennem Mængden. Lidenskaberne var i Bevægelse; ve den, der blev deres Offer!

Dette erkendte Ritter med stor Aandsnærværelse.

Han saa, at det ufejlbarlig vilde være ude med ham og hans Venner, hvis det kom til Strid med Folkeskarerne. Paa Hjælp fra Politiet nyttede det ikke at tænke; ikke een Betjent var at øjne. Og havde der været een, hvad vilde han saa have kunnet udrette overfor et til Vanvid ophidset Folk!

Disse Tanker for som et Lyn gennem hans Sjæl, og han sagde sig selv: der gives kun eet Middel til Redning — jeg maa give Folkets Raseri en anden Retning. Jeg maa gøre mig til Fører for Bevægelsen.

Han standsede og raabte med høj Røst:

„Lad os komme frem, vi vil slaa Ruderne ind hos den skinhellige Quante. De, der ligesom vi vil være fri for hele det sorte Slæng, slutte sig til os! Leve Friheden!“

Raabet forplantede sig gennem Massen. Ja, man vilde hævne sig paa de hellige, der var Skyld i Elendigheden. Og paa denne Quante!

Verner Ritter havde vist Folket Vejen. Som en Bjergstrøm, der gennembryder alle Hindringer og slaar alt til Side, styrtede Folket af Sted. „Ned med de hellige!“ Det var Feltraabet, og det lød stadig højere.

Saaledes væltede Mængden sig voksende som en Lavine frem mod Præstens Bolig. —

Pastor Quante havde bedt Professoren om at komme til sig om Aftenen. De vilde granske Skriften og bede sammen for i Fællesskab at hente Kraft og Styrke fra Guds Brønd.

Professor Ritter studsede, da han saa Folkeskaren komme. Han var næsten naaet til Præsteboligen, da Mængden spærrede ham Vejen.

„Hvad er der paa Færde?“ spurgte han de nærmeste. „Hvad vil I?“

„Vi vil besøge Hyklerin!“ svarede en.

„Ned med de hellige!“ raabte en anden. „Leve Friheden!“ skreg nogle andre.

„Hvad vil I?“ spurgte Professoren.

„Nu, gøre Quante et Besøg, som han skal tænke paa, saa længe han lever!“

„For Guds Skyld, vær dog fornuftige! I gør eder selv ulykkelige! Gaa dog hjem!“

„Ingen Snak om den Ting! Væk der!“

Professor Ritter stod et Øjeblik ubevægelig. Derpaa sprang han op paa en Gadedørstrappe, hvorfra han kunde overskue hele Mængden.

For at overdøve Mængdens Summen raabte han saa højt han kunde hen over Hovederne: „Hør, Folkens! — —“

„Stille!“ sagde nogle. „Han vil tale.“

„Bravo!“ skreg andre.

„Stille der!“ lød det igen.

Endelig blev der nogenlunde Ro, saa at Ritter kunne gøre sig forstaaelig.

„Hør, Folk, jeg har noget at sige eder! Hør mig! Vi lever i en stor og alvorlig Tid. Saadan en særegen Tid har ogsaa sine særegne Opgaver.“

„Det er hørt!“ „Bravo!“

„Hør mig! Det er den sidste Tid. I har hørt og læst, hvad der sker overalt. Om Oprøret i Berlin, om Diktatoren, som man har udraabt og om de skrækelige Ting, som sker hist og her. Ved I hvad det er?“

„Frihedens Morgenrøde!“ raabte en Stemme.

„Nej, Folk, det er ikke Frihedens Morgenrøde. Det er den synkende Verdens Aftenrøde. Verden er moden til Dommen. Der sker skrækelige Ting ogsaa i vor By!“

„Hvor vil han egentlig hen?“ raabte nogle.

„Lad ham tale ud!“ svarede andre.

Ritter blev uforstyrret ved.

„Hvad var det ikke for Scener, der i Dag vanhelligede vor Kirke! Enhver, der har Agtelse for det hellige, maa fordømme det.“

„Fy, fy!“ raabte et Par Stemmer.

„Ja, fy for saadan en Afskylighed! Lad eder ikke forføre og forblænde! Det er endnu Tid! Det er endnu Naadetid. Men ikke ret længe. Snart vil den store Trængsel bryde frem, som der er spaaet. Derfor: I Dag, naar I hører hans Røst, saa forhærd ikke eders Hjerter! Vend om! vend eder til Gud. Jeg har ogsaa gjort det, og han har i Naade taget imod mig.“

„Ned med de hellige!“

„Hold Mund!“

„O, forsøm ikke den kostbare Naadetid. Det er den yderste Tid! At ikke Guds Vrede og Dom skal bryde ind over eder som over Sodoma og Gomorra, som over den hele Verden, da Syndfloden kom. O, kom dog til Jesus!“

Længere kom han ikke. Ordet „Jesus“ slap en Storm løs, som om selve Helvede var løs. Der blev skreget og raset, som om man var fra Sans og Samling. Nogle knyttede Hænderne imod ham og skældte ud.

Der blev kastet en Sten, der var revet op af Stenbroen. Den for med et Skrald mod den Dør, Professor Ritter stod ved. Et stort Hyl lød igen.

Ritter ved, hvad der vil komme. Han løfter sine Øjne opad. „Den, der holder ud indtil Enden, skal blive salig,“ hvisker hans Læber. „Herre Jesus, hjælp mig at dø!“

En ny Sten kastes. Den træffer ham med hele sin Kraft i Tindingen. Han styrter om. Han bløder. Hans Bevidsthed forsvinder.

„Ned med de hellige!“ brøler Mængden.

„Leve Friheden!“ raaber en stærk Stemme.

En tyk Mand med et rødt Drankeransigt har dyppet sit Lommetørklæde i det Blod, der løber ud ad Ritters Saar. Han holder det blodplettede Tørklæde i Vejret.

Synet heraf gør nogle ædru, men andre bliver kun endnu mere rasende derved.

„Saadan skal alle deres Blod flyde, som vil stanse Friheden. Han talte om den store Trængsel. Ja vel, der skal blive stor Trængsel. Vi vil gøre op med alt det, der tilhører Fortiden. Ned med Kirkerne! Ned med de hellige! Ned med Paverne! Vi vil ikke være Trælle mere, vi har ingen Brug for Formyndere! Stor Trængsel, lad det være vort Løsen. Den, der er en Fjende af Trængslen, ned med ham!“

Tusindstemmigt Bifald afbrød Taleren. Han kunde kun med sin Finger pege paa Quantes Hus. Larmen var det umuligt at overdøve.

Man forstod ham.

Store Brosten dundrede mod Gadedøren. Ruderne faldt i klirrende Skaar til Jorden. Nu gav Laasen efter — Døren sprang op.

Et Øjeblik blev der stille. Hvem vilde først trænge ind i Huset?

I dette Øjeblik hørte man Sang. Den kom fra første Sal i Quantes Hus. Det var Mands-, Kvinde- og Børnestemmer. De sang Verset:

„Paradis, Paradis,
 dér forvandles Suk til Pris!
 Vi ved Livets klare Strømme
 Være skal som de, der drømme!
 Bring os, Gud, til Paradis!“

Sangen døde hen. Larmen derude begyndte igen. Den tykke Mand med det røde Ansigt, der lige nylig havde givet Feltraabet „den store Trængsel“, var den første, der stormede ind i Huset. Ham fulgte Verner Ritter. Derpaa trængte den rasende Mængde bagefter i tætte Skarer. — — —

The first part of the book is devoted to a general survey of the history of the world, from the beginning of time to the present day. The author discusses the various civilizations that have flourished on the earth, and the progress of human knowledge and art. He also touches upon the political and social changes that have shaped the course of history.

In the second part, the author turns to a more detailed examination of the modern world. He analyzes the causes of the various wars and revolutions that have occurred since the end of the 18th century. He also discusses the development of the industrial revolution, and the rise of the nation-state.

The third part of the book is devoted to a study of the future of the world. The author considers the various theories and predictions that have been advanced by philosophers and scientists. He also discusses the role of the individual in the future of the world, and the responsibilities that we have to our fellow men.

The book is written in a clear and concise style, and is accessible to a wide range of readers. It is a valuable work that provides a comprehensive overview of the history of the world, and a thoughtful analysis of the challenges that we face in the future.

The author's treatment of the subject is both objective and balanced, and his conclusions are well-supported by the evidence. The book is a must-read for anyone who is interested in the history of the world, and the future of our species.

The book is a masterpiece of historical writing, and it is a pleasure to read it. It is a work that has stood the test of time, and it is a testament to the author's genius and his deep understanding of the human condition.

